Одного разу в Пйомбіно пішов цукерковий дощ. З неба летіли різнобарвні цукерки: і зелені, і рожеві, і фіолетові, й блакитні. Спочатку люди думали, що то град. Аж ось з цікавості один хлопчина поклав у рот зелену градину, і виявилося, що то м'ятний льодяник. Інший покуштував рожеву, і виявилось, що то полунична карамелька.

— Цукерки! Цукерки!

Кинулись усі на вулицю і ну кишені наповнювати! Та дощ лив як з відра, де вже було визбирати всі цукерки. Вулиці вкрилися килимом запашних солодощів, що рипіли під ногами, Школярі, повертаючись із школи, ще встигли набрати повні торби. А бабусі понапихали цукерок у клуночки.

От який щасливий день видався пйомбінцям!

Вони там і досі чекають, що знову цукеркова злива почнеться. Але така хмара більше не пропливла ні над Пйомбіно, ні над Туріном, та й на Кремону навряд чи насуне.